

684

1820. Ἐπισκοπικὴ ἀπόφασις μ. Γερασίμου Αἰγίνης καὶ Ὑδρας,
ἀπὸ 19 Μαΐου,
ἐν 25, τ. 6, σ. 340.

(Ἐπὶ ἀναιτίου λύσεως μνηστείας, ἀπεφασίσθη) «ἀφ' οὗ χάσῃ ὁ γαμβρός του τὸ ἕως ὀγδο-
ήκοντα γροσίων κερδάνι καὶ ἐπιστρέψῃ καὶ ὅσα εἶχε λαβωμένα ἀπὸ τὸν πενθερόν του, νὰ
μετρήσῃ ἔτι καὶ ἄλλα διακόσια γρόσια καὶ οὕτω νὰ εἶναι ἐλεύθερος . . .».

685

1820. Ἀπόφ., 3 Ἰουλ., Προεστώτων Νάξου, περὶ ἀκυρώσεως πωλη-
τηρίου,
μὴ γενομένου κατὰ τὴν «ἀρχαίαν ἔννομον συνήθειαν». Ἀνέκδοτος ἐν ΓΑΚ, φάκ. 163,
Ζερλέντη.

686

1820. «Κωνσταντίνου Ἀρμενοπούλου . . . ἡ Ἐξάβιβλος
εἰς κοινὴν γλῶσσαν . . . ἔκδοσις πρώτη . . . Ἐν Βενετία, ἐν τῇ
τυπογραφίᾳ Πάνου Θεοδοσίου»,
Πράγματι 5' ἔκδοσις.

687

1820. Γαλλικὸς ἐμπορικὸς Κώδιξ, μεταφρασθεὶς εἰς τὴν καθομιλουμένην
ἡμῶν διάλεκτον παρὰ Θ(εοδώρου) Ρ(άκου). Ἐν Παρίσις . . .

688

1820. Ἀναφορὰ τῆς Κοινότητος Πάρου, ἀπὸ 15 Φεβρ., πρὸς τὸν
καπουδὰν πασᾶν,
ἐν 308, καὶ ἐν 198.

« . . . ἀναφέρομεν γοερῶς . . . ὅτι μετὰ τὸ πασαλίκι τοῦ . . . Χουσεῖν πασᾶ . . . ἐξ αἰτίας
τῶν νέων δόσεων καὶ ἀσυνήθιστον ἐπιφορτισμοῦ, ὅπου ἐπληρώναμεν καὶ πληρώνομεν καὶ
ἐξαιτίας τῶν πονησιῶν οἱ ὅποιοι . . . πέρνον ποσότητος χρημάτων ὑπερόγκους,
κατήντησε τὸ ἀθλιέστατο νησί μας, κοινῶς τε καὶ μερικῶς, εἰς χρεὴ βαρύντατα καὶ εἰς μίαν
ἐλεεινὴν καὶ ἐσχάτην πτωχίαν . . . Νὰ σηκωθοῦν εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ ἡμᾶς ὅλαι αἱ ἀσυνήθισται
δόσεις καὶ ἐπιφορτισμοί . . . Πένδε προβάτων νὰ μὴ πληρώνωμεν, ἐπειδὴ . . . δὲν εὗρί-
σκονται πρόβατα εἰς τὸ νησί μας . . . σονγὲμ παρομοίως νὰ μὴ πληρώνωμεν, ὡς νέον
δόσιμον καὶ αὐτό· πεσινάτι καὶ πακιγιὲ νὰ πληρώνωμεν μόνον τόσον, ὅσα ἐπληρώναμεν
καὶ ἐπὶ . . . Χουσεῖν πασᾶ. Προσφορὰν καὶ συνεισφορὰν . . . νὰ μὴ πληρώνωμεν. Βοήθειαν
νέας δραγουμανίας νὰ μὴν πληρώνωμεν. Ζαπίτης ἢ ταγσηλδάρης νὰ μὴν ἔρχεται εἰς τὸ
νησί μας . . . ἀλλὰ νὰ ἔρχεται καθῆς, κατὰ τὸ παλαιόν, νὰ κρίνῃ, τὰς μερικὰς ὑποθέσεις μὲ

τὸ μαραφέτι τῶν προεστώτων καὶ κατὰ τὰς τοπικὰς συνηθείας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μὲν τὰς ὑποθέσεις ὁποῦ κάμνει ταχσῆλι, νὰ πέρνει ρέσιμον 10 ο/ο, ἀπὸ δὲ τοὺς σερετ δαβᾶδες νὰ μὴ ζητῇ . . . οὔτε ὀβολόν. Νὰ μὴν ἔρχονται εἰς τὸ ἐξῆς βεκίληδες τῶν δραγουμανέων εἰς τὰ νησιὰ μας, διὰ νὰ συνάζουν τοὺς πακιγιέδες, μήτε βηκιαλέτι νὰ πληρώνωμεν . . . "Ὅταν ἔρχονται μαμούρηδες, πουμπασίρηδες εἰς τὸ πτωχὸν νησίον μας διὰ κοινὰς ὑποθέσεις, νὰ διορίζεται ἐγγράφως εἰς τὸ πουνγιουρουλδὶ τὸ χισμέτι των ἐγγράφως, κατὰ τὸ χάλι μας, καὶ ὅταν δὲν εἶναι διωρισμένον τὸ χισμέτι των ἐγγράφως, οἱ πουμπασίρηδες νὰ μὴ ζητοῦν ἐδῶ τίποτε. "Ὅσοι πουμπασίρηδες σταλθοῦν δι' ὑποθέσεις μερικάς, νὰ μὴν ἡμποροῦν νὰ ζητοῦν, οὔτε νὰ πέρουν ἀπὸ τὴν κοινότητα οὔτε χισμέτι, οὔτε ταϊνάτι, ἀναθεωρουμένου τοῦ δαβᾶ, κατὰ τὴν τοπικὴν μας συνηθειαν καὶ νὰ πληρώνη τὸ χισμέτι ὅποιος ἔχει τὸ ἄδικον . . .».

689

1819. Γράμμα, τῆς 5 'Ιαν., τοῦ δραγομάνου τοῦ Στόλου Θεοδώρου Ρίζου, πρὸς προεστῶτας τῆς νήσου Μυκόνου, ἀνέκδοτον, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Μυκόνου 140.

« . . . ἦλθε προσκλαιόμενος εἰς ἡμᾶς ὁ Γιάννης Δούπας, διὰ τὴν παράνομον καὶ ἄδικον ἀπόφασίν σας εἰς μίαν του διαφοράν. Ἐπειδὴ, λέγει, ἀπόθανεν ἡ μητέρα του, πρὸ ἐννέα μηνῶν, μανθάνωντάς το αὐτὸς ἐδῶ, ἦλθε προλαβόντως ἐξεπίτηδες, διὰ νὰ παραλάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὴν εὐρεθεῖσαν περιουσίαν της, ὡς μοναχογιὸς καὶ υἱός, εὐχάριστος μάλιστα εἰς τοὺς γονεῖς του, κατὰ τὴν ἔκθεσιν ὁποῦ μᾶς ἔκαμε, τόσον τοῦ πατρικοῦ χρέους, ὁποῦ αὐτὸς ὡς μόνος κληρονόμος ἐπλήρωσεν, ὅσον καὶ τὴν περιποίησιν ὅπου ἔκαμνε τὴν μητέρα του εἰς ὅλην της τὴν ζωὴν, καθὼς σᾶς εἶναι γνωστόν. Εὐρίσκοντας ὁμῶς τὰ γονικά του πράγματα μοιρασμένα εἰς ἄλλους ἀπὸ τὴν ἰδίαν μητέρα του, ἔκαμεν εἰς τὸ κριτήριον ἀγωγὴν. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐγνώρισαν τὸ δίκαιόν του, ὅτι, ὡς υἱός, ἔχει δικαίωμα νὰ γένῃ καὶ ὀλικῶς κληρονόμος, κἂν ἡ μητέρα του, διὰ λόγους ὁποιοῦσδήποτε, φαίνεται νὰ τὸν ἀπεκλήρωσε. Πλὴν μερικοὶ ἀπὸ λόγου σας, ἀντιτείνοντες εἰς τοῦτο διὰ τὰ τέλη σας, ἀποβάλατε τὸν ἄνθρωπον ἄπρακτον, οὔτε τὸ δίκαιον σεβόμενοι, οὔτε τὰς ποινὰς τοῦ πολιτικοῦ νόμου φοβούμενοι, παραβαίνοντες οὕτω παρατόλμως τὸν γενικώτατον νόμον, ὅστις δικαιώνει πάντοτε τὰ παιδιὰ νὰ κληρονομοῦν τὴν γονικὴν των περιουσίαν, κἂν οἱ γονεῖς ἀντιπράττουν ἐνίστε, παραφερόμενοι ἀπὸ τὰ πάθη των καὶ αὐτοί. Ἡμεῖς λοιπόν, διὰ τὸν νόμον τοῦτον, αποφαινόμενοι πολιτικῶς, γνήσιον καὶ μόνον κληρονόμον τὸν εἰρημένον Γιάννην τῆς γονικῆς του περιουσίας, προστάζομεν αποφασιστικῶς, νὰ παραλάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἀνενόχλητος καὶ ἀναντίστατος, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Δικαίου καὶ τῆς παρουσίας μας . . . ὅσον καὶ κάθε ἄλλο πρᾶγμα κινητὸν καὶ ἀκίνητον γονικά του, πληρώνοντας ὅσον χρέος εὐρέθῃ, ὅσαν ἐξοδεύθησαν εἰς τὴν θαντὴν τῆς μητέρας του, ἀποδίδοντας δὲ καὶ ὅσα αὐτὴ εἰς τὴν διαθήκην της διορίζει διὰ τὴν ψυχὴν της. Τὴν δὲ νόθον κληρονόμον ἀνεψιὰν ἀποξενώνομεν ἀπὸ τὴν τοιαύτην κληρονομίαν, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ φυσικοῦ Νόμου, σεβόμενοι καθηκόντως τῆς φύσεως τὰ δικαιώματα . . .».

690

1820. Ἐγγραφον, ἀπὸ 3 'Ιουνίου, τοῦ δραγομάνου τοῦ καπουδᾶν πασᾶ Ν. Μουρούζη, πρὸς τοὺς προεστῶτας καὶ συνδίκους νήσου Ὑδρας,

